

Лавиринт

(Михајло Стефановић)

Лутам као пијаница
У лавиринту високих зидова.
Тражи нешто, неког,
Та жеђ у мојој души.

Светлост која ме зове,
Звук твог гласа,
Пратим га,
Али нигде те нема.

Онда отворим очи,
Схватим шта се десило,
То је само сан,
Сећање на оно што је било.

Тај проклети лавиринт,
Хладан, високих зидова.
Да ли ћу икада наћи излаз?
Без тебе, ја безнадежан.